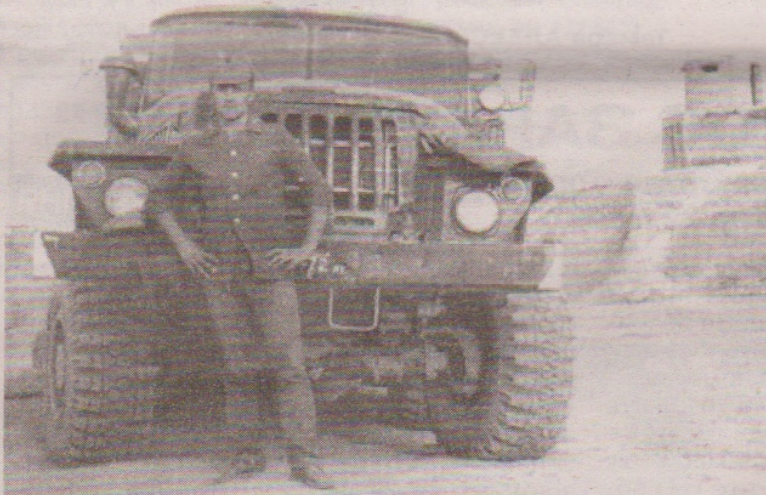

КРІЗЬ ПЕКЛО АФГАНСЬКОЇ ВІЙНИ

Афганістан... Здавалося б, така далека, чужа і незнайома країна Центральної Азії, але як болить душа і крається серце, коли на пам'ять спадають ті страшні події, які пройшли крізь долі, душі наших земляків. Це була страшна війна, на якій сини України виконували свою військову повинність, свій безвихідний інтернаціональний обов'язок. 138 наших земляків, вихідців із Зарічненщини, ще зовсім юних, таких різних по характеру, різних за своїми

дився, звідси пішов на службу. Дома залишились одні батьки. Спогади про ті два обпалені війною роки не з легких. В очах Василя Пилиповича сльози й образ матері. Лідія Іванівна була людиною глибоко віруючою. Звістку про те, що син потрапив в Афганістан, сприйняла дуже болісно. Тож жодної Божої служби старалась не пропускати. Найближчий до Тиховижа храм знаходився в селі Мульчиці, Володимирецького району, а це відстань у понад 20

уподобаннями, із різних сіл району побували на тій війні.

Готуючи матеріал для створення альбому пам'яті про воїнів-афганців, працівники районного краєзнавчого музею спілкувались з багатьма земляками-афганцями. Вони з сумом згадують ті страшні роки військової служби.

Один з них - мешканець села Тиховиж Василь Пилипович Тимошко. В цьому селі наро-

кілометрів. Чекаючи сина з війни, Лідія Іванівна постійно повторювала: "Я сина вимолити хочу. Нехай він повернеться, а я піду". Так і трапилось. Вона дочекалася Василя з далекого Афганістану, а наступного дня після його повернення матері не стало. Афганець, а саме так називають Василя односельці, більш ніж впевнений, що з пекла війни його повернула материнська

молитва.

Нині у Василя Пилиповича чудова сім'я, свій бізнес. Окрім цього, у житті колишнього воїна-афганця Василя Тимошка є ще одна важлива справа. Він одержимий метою добудувати в рідному селі храм. Від початку будівництва церкви в Тиховижі Василь Пилипович - найактивніший організатор цієї справи. Приємно дивитися на успішну людину, котра змогла знайти в собі сили після крові, зла війни не втратити віру в Бога і людей.

З того часу, коли радянські війська залишили територію Афганістану, минуло не одне десятиліття. Діти колишніх воїнів мало знають про ту страшну війну. У шкільних підручниках ця тема не має особливого висвітлення. І на питання: "Яка подія відбулась 15 лютого 1989 року?" - не кожен старшокласник дасть правильну відповідь. А це повинні пам'ятати всі.

Можливо, не випадково день виводу радянських військ з Афганістану співпадає з великим релігійним святом Стрітіння Господнього. На рідній землі воїнів не стрічало тріумфально партійне керівництво. Їх стрічали згорьовані матері, рідні, друзі. Вони поверталися впевнені в тому, що свій інтернаціональний обов'язок виконали сповна, надаючи допомогу братній країні, яка вважала їх "загарбниками".

Ми мусимо знати своє історичне минуле, навіть гіркі його моменти.

Хочу звернутись до всіх воїнів-афганців, які проживають на території району, з проханням допомогти в створенні альбому пам'яті, поділитися своїми спогадами, фото, документами, речами. Звертайтеся в районний краєзнавчий музей: смт.Зарічне, вул.Шевченка,4.

Олена Блищик, директор краєзнавчого музею